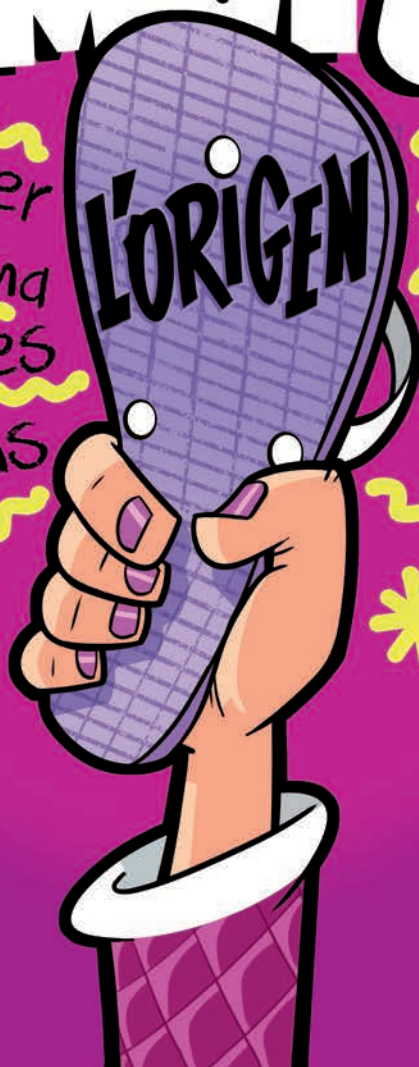

NACHTER

Acadèmia de Mares

Com Ser
una mama
com les
d'abans

SHAKA

N A C H T E R

Acadèmia de Mares: L'origen

Com ser una mare com les d'abans

Traducció de Sabina Galí

SHAKA

Títol original: *Academia de Madres: El origen*

Primera edició: març del 2023

© Nachter, 2022

Edició i fixació del text: Enrique González, 2022

© de la traducció: Sabina Galí, 2023

© Editorial Planeta, S.A. / Martínez Roca

© Columna Edicions, Llibres i Comunicació, S.A.U. / Shaka

Av. Diagonal, 662-664 - 08034 Barcelona

ISBN: 978-84-18456-10-7

Dipòsit legal: B. 1.748-2023

Fotocomposició: Grup62

Imprès a Catalunya - *Printed in Catalonia*

www.columnaedicions.cat

La lectura obre horitzons, iguala oportunitats i construeix una societat millor. La propietat intel·lectual és clau en la creació de continguts culturals perquè sosté l'ecosistema de qui escriu i de les nostres llibreries. En comprar aquest llibre contribuïu a mantenir aquest ecosistema viu i en creixement. A Grup62 agraïm que ens ajudeu a donar suport així a l'autonomia creativa d'autores i autors perquè puguin continuar desenvolupant la seva funció.

Adreceu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra. Podeu contactar amb CEDRO a través del web www.conlicencia.com o per telèfon al 91 702 19 70 / 9 3 272 04 47.

ÍNDEX

{ 11 }	Introducció
{ 15 }	CAPÍTOL 1. Acadèmia de Mares: L'origen
{ 23 }	CAPÍTOL 2. Primer pas: Buscar una aula i anunciar l'Acadèmia de Mares
{ 35 }	CAPÍTOL 3. L'Acadèmia rep les primeres alumnes
{ 43 }	CAPÍTOL 4. Primera classe: Què és ser una mare com les d'abans
{ 53 }	CAPÍTOL 5. L'inici ha sigut un èxit i toca compartir-lo amb la família
{ 63 }	CAPÍTOL 6. La tornada a les classes: Introducció als conceptes bàsics
{ 73 }	CAPÍTOL 7. Excursió al Museu Nacional de la Maternitat
{ 89 }	CAPÍTOL 8. Introducció a l'ús de la xancleta: Teoria i tipus de xancletes
{ 105 }	CAPÍTOL 9. Introducció a l'ús de la xancleta: Primera classe pràctica
{ 125 }	CAPÍTOL 10. El confinament: Les classes continuaran <i>onlain</i>
{ 139 }	CAPÍTOL 11. La tornada a l'Acadèmia després del confinament

{ 149 }	CAPÍTOL 12. El Gran Contagi
{ 163 }	CAPÍTOL 13. La Batalla de l'Acadèmia
{ 175 }	CAPÍTOL 14. La porta gran
{ 187 }	CAPÍTOL 15. Final de curs
{ 197 }	Agraïments

CAPÍTOL 1

Acadèmia de Mares: L'origen

Era un diumenge calorós d'agost i la Mare ja feia mitja hora que feia el ronsa al llit. No podia dormir, de manera que es va llevar d'hora, com de costum. El rellotge de la tauleta de nit marcava les 6:02 del matí (sí, un diumenge, vaja, el pa nostre de cada dia per a una mare orgullosa de ser-ho). Però aquell no era un diumenge qualsevol.

Ja feia un temps que donava voltes a un pensament que li havia vingut al cap uns quants mesos enrere. Un pensament que se li havia plantat com una llavor i li havia crescut i s'havia fet un lloc al seu cap de mare enfeinada, entre molts altres pensaments que ronden el cap de les mares: coses de la feina; discussions amb el marit (el Pare), que, encara que sempre guanyava ella (per si algú en dubtava), li generaven una colla de maldecaps, com a tot ésser humà (i sobrehumà, com les mares); temes de casa, perquè sí, a més de la feina, després tenia aquesta segona feina, que no estava pagada i que consistia a fer rutllar la casa familiar; preocupacions pels fills, que eren tres... O eren dos? De vegades, per alguna raó, en perdia el compte i es descuidava del segon, que solia confondre amb el lampista o el repartidor, però

a quina mare no li passa? Quina mare no s'ha oblidat alguna vegada del seu fill mitjà, especialment després del naixement del més petit...? Oi? Els fills mitjans, aquests grans oblidats...

Parlant dels fills, el Fill Gran era un bon noi, ben educat i madur. Aquell any havia de començar la universitat. Que gran que s'havia fet, quin tros de noi que estava fet! Com havia passat el temps des que l'havia donat a llum, li canviava els bolquers o li donava les farinetes, i mi-te'l ara, divuit anys i, au!, cap a la universitat.

Després hi havia el Fill Petit, el reiet de la mare, quina coseta bufona, el seu fillet estimadíssim, l'ésser més lluminós i adorat, preciós i perfecte que una mare hagués pogut engendrar mai. Amb ell, el temps no passava. Continuava sent el seu bebè i Déu sabia que ho seria sempre, passés el que passés. La Mare tenia la sensació que no creixia mai i que no creixeria mai. Malgrat tot, i sense saber com, aviat començaria quart de primària..., el seu petit príncep, que gran que es feia!

Finalment, entre aquests dos, la Mare recordava que hi havia un altre nen, un noi que li solia resultar desconegut. Per alguna raó, la seva cara no se li quedava gravada, tot i que li començava a semblar familiar, en alguns moments de lucidesa. Tenia una cara no gaire agraciada i grossa, com una ametlla. Pel que la Mare recordava, el noi havia acabat formant part de la família ja feia temps, si bé no ho sabia del cert. Sí que recordava que sempre era a casa, de manera que, un dia, la Mare va deixar de fer-se preguntes i va permetre que es quedés a jugar amb els seus fills. Si no li fallava la memòria, l'havien contractat ja feia un temps perquè arreglés unes canonades que degotaven i, des de llavors, semblava un més de la colla. S'avenia molt amb els altres Germans, el Gran i el Petit, tot i que de vegades tenien les seves diferències, com els passa a tots els germans del món.

Però, com deia, aquell diumenge d'agost no havia de ser un diumenge qualsevol. Últimament la Mare havia començat a tenir problemes a la feina perquè el seu cap li havia reduït la jornada i el sou a causa d'una situació crítica per la qual passava l'empresa. S'havia vist obligat a fer fora uns quants treballadors els últims mesos i, és clar, això va portar la Mare a fer-se preguntes... Podria ser la següent, ella? Es trobava al pas previ a l'acomiadament definitiu? Des de feia unes quantes setmanes que se sentia estancada en la seva vida laboral, i també una mica en la personal. La seva verdadera passió sempre havia sigut l'educació, però la seva mare, l'Àvia, l'havia convençut que cursés una carrera amb més projecció laboral, de manera que va estudiar ADE i va acabar treballant al departament de màrqueting de la seva empresa actual, una fàbrica de maquinària industrial situada als afores de la ciutat de València, on vivia amb la família.

L'Àvia era una gran dona, dura i estricta, però alhora entranyable i afectuosa, i era qui li havia ensenyat tot el que sabia sobre com portar una casa amb mà ferma. Gràcies a això, els seus fills no eren uns nois malcriats com la majoria de les criatures que veia al seu voltant quan anava pel carrer. D'ella havia heretat l'objecte més preuat que una mare pot posseir: la Xancleta de l'Àvia, que al seu torn havia sigut de la mare de la seva mare, i de l'àvia de la seva mare abans que seva. La Xancleta l'havia acompanyat des que havia donat a llum el seu fill gran (llavors no era el Fill Gran perquè era fill únic, òbviament). Però ja hi haurà temps de parlar llargament sobre la Xancleta, de moment no ens desviem de la història de la Mare.

La Mare era cada vegada més conscient de com havien canviat les mares amb el temps respecte del que la seva mare, l'Àvia, havia sigut amb ella. Els nens d'avui dia semblaven molt

més tous i mal educats perquè les mares també eren unes toves i consentidores.

Feia uns quants dies, passejant pel parc, la Mare va ser testimoni d'una situació dantesca. Hi havia una dona que també passejava pel parc amb el seu fill petit, que no devia tenir més de sis anys. La criatura va veure una parada de lllaminadures i altres porqueries. Va demanar a sa mare, no de gaires bones maneres, si li podia comprar un gelat i unes lllaminadures (o *marranades*, com en deia l'Àvia). La mare li va dir que no i, a continuació, va esclatar un so infernal, com si la ciutat estigués en perill de ser atacada per bombarders Messerschmitt Me 264 i estigués sonant l'alarma d'emergència perquè tothom acudís al refugi més pròxim. Aquell so tan molest i odiós va cessar al cap de deu segons, quan la Mare ja es dirigia ràpidament a la primera boca de metro que hi havia a la vora.

Llavors es va adonar que «només» era el nen que plorava (tot i que, més que un nen, semblava un submarí nuclear a punt de submergir-se). En aquell moment van passar tota mena de pensaments homicides pel cap de la Mare, però va respirar fons i es va calmar, pensant que ara aquella criatura, com diria la seva mare, ploraria amb raó...

Per a sorpresa seva o, més ben dit, per a decepció seva, la mare de la petita alarma nuclear amb braços i cames, a la qual s'adreçava dient-li «fill», o fins i tot «reiet», li havia comprat una bossa de *marranades* i un gelat d'estratxatell·la. Aquesta era la raó per la qual el nen havia tornat a ficar dins el seu cosset el dimoni (o la legió de dimonis) que havia deixat sortir, i no que, com hauria fet la Mare, hagués endinyat al petit dictador una bona estomacada amb la sabatilla, que l'hauria deixat sense veu com a mínim fins al dia de la primera comunió.

—Té, amor meu —li va dir la mare mentre li feia un tendre petó al front.

«Té, amor meu?», es va preguntar fascinada la Mare mentre s'imaginava la quantitat de «coses» que hauria donat a algun dels seus fills si haguessin recreat aquell episodi, ni que fos molt rebaixat. No en donaré més detalls, però un gelat, el que s'entén per un gelat, no que no els l'hauria donat; al contrari, se n'haurien tornat cap a casa ben calentons.

Aquest episodi, juntament amb els problemes laborals que patia la Mare, va propiciar que se li plantés al cap la llavor d'alguna cosa que no s'havia plantejat abans i que, de fet, no s'hauria atrevit mai a portar a terme a causa de molts inconvenients. La llavor era l'emprenedoria del seu propi projecte: volia crear una acadèmia de mares per ajudar dones com aquella pobra mare del parc, la mare d'aquell petit monstre maligne, a aprendre a ser unes bones progenitores, a ser mares com les d'abans, com havia sigut la seva i la mare de la seva abans que ella.

Els inconvenients, la seva pròpia vida: la seva situació i la família. Com diria al seu marit, el Pare, que volia deixar la feina per emprendre un negoci, a la seva edat, amb una família a càrrec seu? La idea li feia por, però també la il·lusionava. Ella sabia que tenia moltes coses per aportar, però... per on començaria?

Aquell diumenge calorós d'agost, la Mare es va llevar d'hora, com de costum, però inquieta. La llavor li havia germinat al cap i havia crescut fins a fer-se un arbre: ja res ni ningú no la podria fer recular, res ni ningú no podria talar-li la seva idea.

La Mare emprendreia un negoci. La Mare crearia la seva pròpia Acadèmia de Mares.